

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

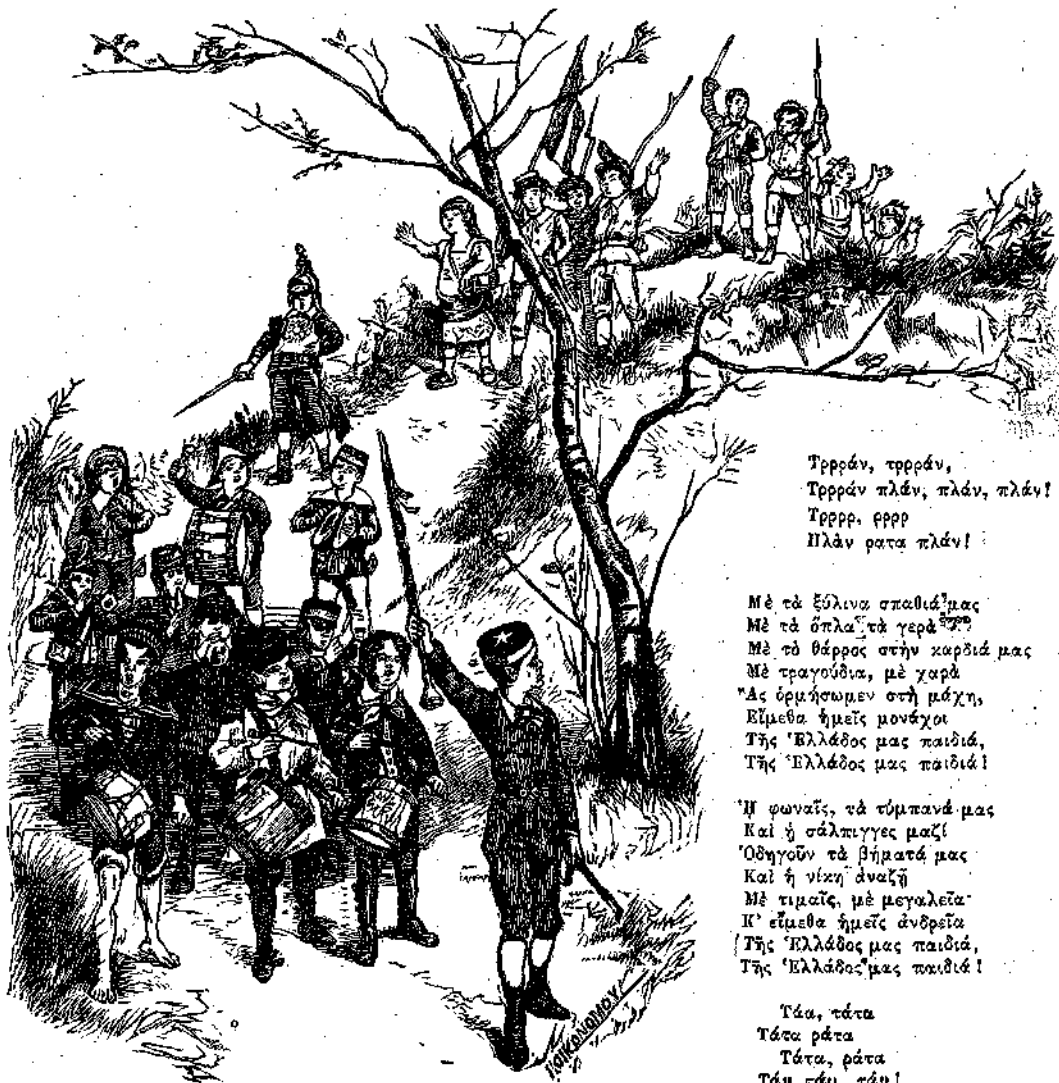
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 11

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΕΜΒΑΘΗΡΙΟΝ

Τρρράν, τρρράν,
 Τρρράν πλάν, πλάν, πλάν!
 Τρρρρ, φρρρ
 Πλάν ρατα πλάν!

Μὲ τὰ ἔθλινα σπαθιά'μας
 Μὲ τὰ ὄπλα τὰ γερά'
 Μὲ τὸ θάρρος στήν καρδιά μας
 Μὲ τραγούδια, μὲ χαρὰ
 Ἄς ὀρμήσωμεν στὴ μάχη,
 Εἴμεθα ἡμεῖς μονόχοι
 Τῆς Ἑλλάδος μας παιδιὰ,
 Τῆς Ἑλλάδος μας παιδιὰ!

Ἢ φωναίς, τὰ τύμπανά μας
 Καὶ ἢ σάλπιγγες μαζὶ
 Ὅδηγοῦν τὰ βήματά μας
 Καὶ ἡ νίκη ἀναξή
 Μὲ τιμαίς, μὲ μεγαλεία
 Ἐμεῖθα ἡμεῖς ἀνδρεία
 Τῆς Ἑλλάδος μας παιδιὰ,
 Τῆς Ἑλλάδος μας παιδιὰ!

Τάα, τάα
 Τάαα ράαα
 Τάαα, ράαα
 Τάμ τάμ, τάμ!

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

Δὲν ἦτο δὲ καὶ τόσο ἀσχημὴ ἡ τύχη των!

Καὶ πρῶτον, ποία διαφορά μεταξὺ τῆς ἀγάπης τῆς Σμαράγδας καὶ τῆς Ἀνθούλας!

Ἡ Σμαράγδα τὰ εἶχεν ἀγαπήσει, ὡς καὶ τι καινούργιον, ὡς ἀπλοὺν στολίδι τῶν ποδῶν της, ὅπως εἶχεν ἀγαπήσει ὅλα τὰ πρὸ αὐτῶν καινούργια ὑποδήματα της καὶ ὅπως ἠγάπησε καὶ τὴν ἀγάπησεν ὅλα τὰ κατόπιν αὐτῶν.

Ἐν ᾧ ἡ Ἀνθούλα εἶχεν ἀγαπήσει αὐτὰ καὶ μόνον αὐτὰ ἦσαν τὰ μόνον ὑποδήματα τὰ ὅποια ἐπόθησεν εἰς τὴν ζωὴν της καὶ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Σμαράγδα τὰ ἐδιωχνεν ἀπὸ μακρὰν της, ἡ Ἀνθούλα τοῖς ἤνοιγε τὴν ἀγκάλην της.

Ἀλήθεια! αὐτὰ εἶχαν πάρει πλέον τὴν ἀπόφασιν ὅτι ἦσαν ἀχρηστά, καὶ τώρα εἶεναι χρήσιμα ἡ Ἀνθούλα ἐγένετο αἰτία νὰ ἐκτελέσουν ἀκόμη τὸν προορισμὸν των εἰς τὸν κόσμον.

Δὲν ἐχρεώσταν λοιπὸν δι' αὐτὸ ὀλίγην εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν Ἀνθούλαν;

Ναί, τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο πτωχικόν· ἀλλ' αὐτὰ δὲν τὰ ὑάλιζον καθε πρῶτ' αἱ χονδραὶ χεῖρες καμμιᾶς ὑπηρετρίας, ἀλλ' αἱ τρυφερὰ χεῖρες τῆς Ἀνθούλας, αἱ ὅποια ἐφαίνοντο ὡς νὰ τὰ ἐθάπτουν.

Καὶ οἱ μεγάλοι καστανοὶ ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ της οἱ ὅποιοι ἐξέφραζον ἀπεριγραπτὸν ἀγάπην, βαθυτάτην στοργήν, πόσον παράδοξον καὶ γλυκυτάτην συγκίνησιν τοῖς ἐπρόξενον! Ποτέ, ποτέ δὲν εἶχαν αἰσθανθῆ τοιοῦτον αἰσθημα!

Καὶ τὸ ἐσπέρας, ἐν ᾧ ἐκοιμήτο ἡ Ἀνθούλα καὶ αὐτὰ ἕμνον εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου, μολονότι ἦσαν ἀκίνητα εἰς τὴν θέσιν των, διατὶ ἐνόμιζον ὅτι ἀνέβαινον ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ ἐπέτων, καὶ περιστρέφοντο πῆριξ τῆς ὥραιας κεφαλῆς τῆς Ἀνθούλας, ἥτις ἀκουμποῦσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου; Ὡ! Διότι ἡ καλὴ κόρη τὰ ἐβλεπεν ἐκεῖ πλησίον της, τὰ ἀνειρεύετο καὶ εἰς τὸν ὕπνον της!

Πόσος νὰ τὰ εἶλεγε ποτὲ ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴν μαύρην ἐκείνην ἀπελπισίαν, ἦτο δυνατόν νὰ αἰσθανθῶσι τόσο εὐτυχίαν; Οὐτε ἐνθυμοῦντο πλέον τὸ παρελθόν των μεγαλεῖον.

Πόσον ὠραῖον πρᾶγμα εἶνε ἡ ἀγάπη!

Ἄλλὰ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὅλα γηράσκουν, ἀκόμη καὶ τὰ ὑποδήματα· εἶχαν γηράσει πλέον καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν δόντια νὰ τοῖς πέσουν, τοῖς ἔπεσαν τὰ καφούλια των· ἐκαυράζοντο, δὲν εἰμποροῦν πλέον, ὅπως ἄλλοτε νὰ τρέχουν, νὰ περῶν σερπετά, σερπετά· μίαν ἡμέραν μάλιστα ἠσθένησαν· δὲν ἠμπόρουν βῆμα νὰ κάμουν· ἡ Ἀνθούλα ἐτρόμαξε καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν ἰατρόν,

δηλαδὴ τὸν ἐμβαλωματὴν· ὁ ἰατρός τὰ ἰάτρεισε καὶ ἐσηκώθησαν πάλιν εἰς τὰ πόδια των· μετ' ὀλίγον καιρὸν ἠσθένησαν βαρέως καὶ ἔπεσαν εἰς τὸ κρεβάτι· ὁ ἰατρός τοῖς ἔκαμε σπουδαίαν ἐγχειρήσιν καὶ μόλις τὰ ἐπρόφθασεν· ἀλλ' ἔφερον τὰ σημεῖα τῆς ἀσθενείας των· ἡ Ἀνθούλα ἦτο ὄλο καρδιοκτύπι· νὰ ἐδλέπετε πῶς τὰ ἐπρόσχε! ἀλλ' ἠσθένησαν καὶ μίαν ἀκόμη φοράν, καὶ ὅταν ἐφώναζαν τὸν ἰατρόν, οὗτος εἶπεν ὅτι ἡ ἰατρικὴ του δὲν εἰμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ τίποτε, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς, καὶ ὅτι ὁ ἀρρωστος θ' ἀποθάῃ.

— Ἀπὸ τί; ἠρώτησε μὲ δάκρυα ἡ Ἀνθούλα.

— Ἀπὸ γηρατεῖα, κοριτσάκι μου.

Πραγματικῶς οὕτε ἕως τὸ ἐσπέρας δὲν ἐβάσταζαν τὰ ὑποδήματα· ἤρχισαν νὰ ψυχορραγοῦν· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐψυχορραγοῦν εἶχον τὸ βλέμμα των προσηλωμένον πλῆρες ἀνεκφράστου εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καλῆς κόρης, ἥτις τὰ ἔκαμε τόσο εὐτυχῆ, ἥτις ὄχι μόνον τὰ ἠγάπησεν, ἀλλὰ τὰ ἔκαμε καὶ αὐτὰ νὰ ἀγαπήσωσι, τὸ ὅποιον εἶνε πολὺ μεγαλειτέρα εὐτυχία.

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημέριαν ἀπέθαναν.

Ἡ Ἀνθούλα, ἡ ὁποία ἔφριττε μόνον συλλογισμένη ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ τὰ βρῆν εἰς τὸ κάρρον τοῦ σκουπιδῶ ὡς φόβη γατοῦδι, ἐπῆγεν εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην, ἐγονάτισεν, ἔσκαψε μὲ τὰ χεράκια της, τὰ ἔκλαυσε, καὶ...

— Τὰ ἔσκαψε! εἶπον τὰ δύο παιδιὰ συγκεκνημένα τὰ ὅποια ἕως τότε δὲν εἶχαν προσφέρει λέξιν.

— Καὶ τώρα τί ἀπέγεινε τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο;

— Εἶνε ἕς τὸ ὄργανοτροφεῖο... ἀπέθανεν ἡ μητέρα του...

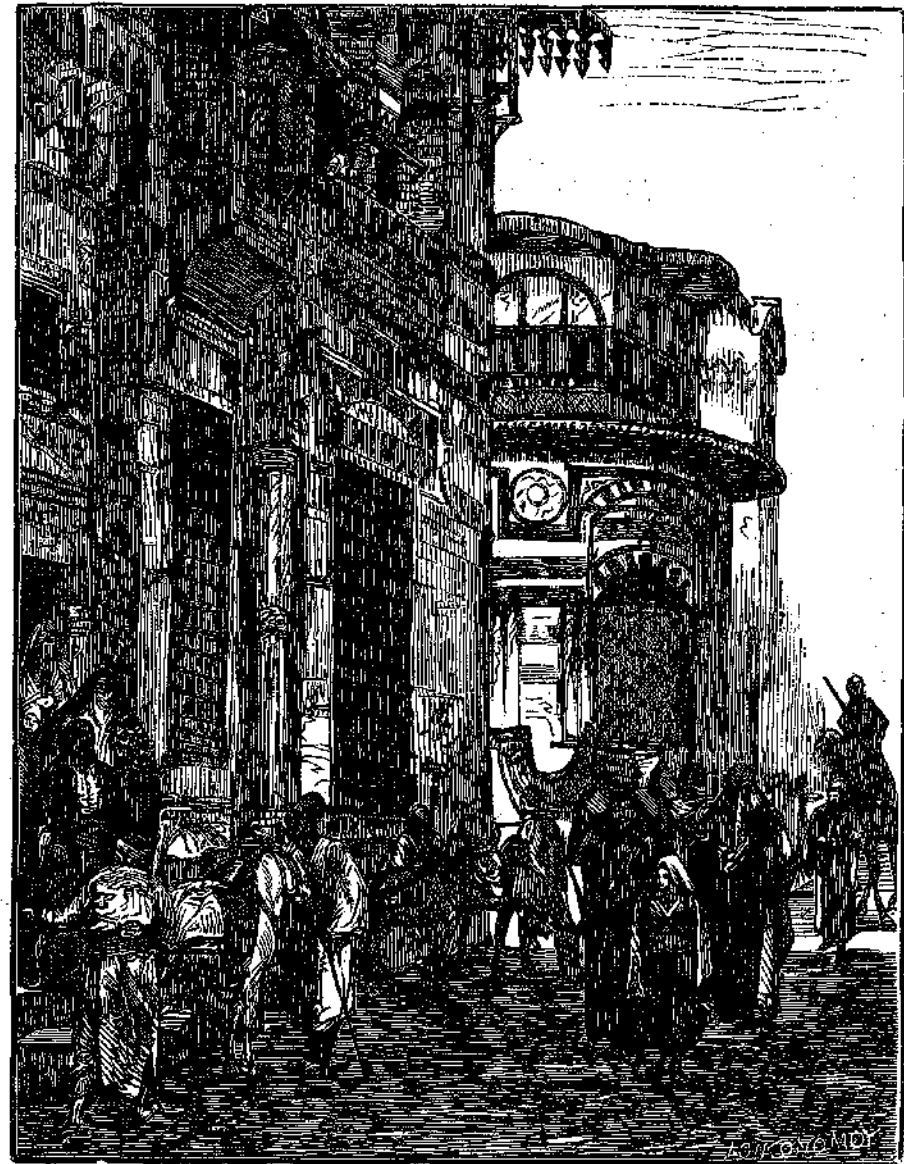
— Τὸ κακόμοιρο!

Εἶπαν τὰ παιδιὰ καὶ ἐπέστρεψαν ἀργά, ἀργά εἰς τὸ κηπάριον των. Χωρὶς δὲ νὰ εἰπωσι λέξιν, ὡς νὰ συννενοήθησαν μόνον μὲ τὸ βλέμμα των, ἔλαβον μὲ προσοχὴν τὰ ὑποδήματα καὶ τὰ ἔθαψαν εἰς τὸ πρῶτον των μνήμα, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κηπάριου των.

Εὐωδιάζει ἡ μικρὰ ἐκείνη γωνία· καὶ τὰ ἀνθη ἐκεῖνα ὅπως τὰ φυτευόμενα ἐπὶ τῶν τάφων προσφιλῶν καὶ πολυθρηνητῶν ὑπάρξεων, διαχέουσι μὲ τὸ ἀρωμὰ των τὴν ἐνθουμῆσιν, σκορπίζουσι εὐαδὴν τινὰ ἀνάμνησιν.

Τοιοῦτον τάφον εἶρον τὰ ὑποδήματα. Δὲν τὰ ἐλησμόνησαν. Καὶ νεκρὰ ἀκόμη εἶνε εὐτυχῆ!

ΑἰΜΥΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΟΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΚΑΙ ΟΝΗΛΑΤΑΙ ΜΑΥΡΟΙ

Γκὰ ἄρ γκὰ ἄρ γκάρ! Οἱ μικροὶ λευκοὶ ὄνοι φοροῦντες τὴν σέλλαν των καὶ τὰ κόκκινά των χαλινάρια περιμένουσιν εἰς τὰς θύρας τοῦ χαρμελίου¹ τὰς εὐγενεῖς χανοῦμισας² νὰ καταδεχθῶν νὰ τοὺς ἀναβῶν.

¹ Χαρμεῖον εἶνε ἡ ἰδιαιτέρα κατοικία τῶν γυναικῶν τῶν Ὀθωμανῶν, αἱ ὅποια δὲν κατοικοῦν μαζί με τοὺς ἀνδρας· γυναικωνίτης. ² χανοῦμ—γυνὴ δωματίας.

Ὁ λευκὸς ὄνος εἶνε χαριέστατος καὶ κομψότατος. Διὰ τοῦτο καὶ αἱ ὠραῖαι κυρίαὶ καὶ κόραι τῆς Αἰγύπτου καὶ οἱ σοβαροὶ ἐφέντ ηδες καὶ οἱ νεαροὶ μπέηδες προθύμως κάμνουν τὸν περίπατόν των ἐπ' αὐτοῦ· εἰς Σούμπρας τὸ ὅποιον εἶνε σὺν νὰ λέγωμεν τὰ Πατήσια τοῦ Καΐρου· ἔπειτα εἶνε ἡμέρος, εὐπαιθέστατος ὁ λευκὸς ὄνος. Μόλις τὸν κτυπήσῃ ἔτσι δά, μ' ἕνα ξυ-

πού είσαι! είπεν ἡ Γαρυφαλιά ἔγρουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ δάκρυα, ἀλλὰ δάκρυα χαρᾶς.

— Φίλησε τὴν μάνα σου, τὴν ἀδελφὴ σου, ἀγόρι μου, καὶ πᾶμε, εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν της ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ κύριος Ἀντώνης ὁ ὁποῖος ἀφ' οὗ ἔπιεν ὀλίγον κρασί ἐσηκώθη διὰ τὴν ἀνάβη πάλιν ἐπὶ τοῦ ἵππου του.

Ἡ οἰκογένεια τὸν παρακολουθεῖ εὐχαριστοῦσα αὐτὸν ἕως εἰς τὸ κατώφλιον.

Ἡ βροχὴ ἔπαυσε, ὁ ἥλιος λάμπει ἐπὶ τῆς βρεγμένης ὁδοῦ, ἡ ὁποία στίλβει ὡς καθρέπτης.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Γαρυφαλιᾶς κρατεῖ τὸν χαλιῶν τοῦ ἵππου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ κύριος Ἀντώνης ἀναβαίνει λέγων:

— Γεῖά σας, ὅλοι σας, γεῖά σου, Γαρυφαλιά! Βλέπεις πού εἶχες δικαίον νὰ ἐλπίζης εἰς τὸν Θεόν; ὁ Θεὸς δὲν ἐγκαλεῖται ποτὲ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους καὶ πρὸ πάντων τὰ καλὰ κοριτσάκια.

Ἐπειτα δεικνύων τὸν γαλανὸν οὐρανόν, ὁ χωρικός προσθέτει:

— Τὸ εἶπες σὺ ἡ ἰδία Γαρυφαλιά: ὕστερ' ἀπὸ τὴν βροχὴν ἡ καλοκαιριά.

(Παράφρασις)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΑΙΦΝΙΔΙΑ ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ μαμὰ του λέγει μετὰ τὸν νοῦν της εἰς τὴν οἰκίαν:
— Τί καλὰ πού ἔκαμα κ' ἔδωκα ἀμπρέλλα τοῦ Κιστάκη μου! σὺν τὸ προμάντευμα ὅτι θὰ βρέξῃ! Τώρα δὲν θὰ μοῦ βραχῇ στὸ ἄρθεμό τοῦ καυμένου!

Η ΦΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟΝ

— Βάλε τὸ χονδρὸ σου φόρεμα τώρα πού θὰ πᾶς εἰς τὸ σχολεῖο, εἶπε μίαν πρωΐαν ὁ πάππος εἰς τὸν μικρὸν Πausανίαν· εἶνε κρύο σήμερα.

— Πῶς τὸ ξεύρεις, παππού; ἀνέκραξε τὸ παιδίον. Ἐδῶ μέσα εἶνε ζέστη, καὶ σὺ δὲν ἐβγῆκες ἀκόμη ἔξω.

— Πῶς τὸ ξεύρω; Ἴδου ποῖος μοῦ τὸ εἶπε.

Τότε πλησιάζας εἰς τὸ παράθυρον, παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα καὶ ἔδειξε εἰς τὸν Πausανίαν ἐν σανιδάκι τριῶν περίπου δακτύλων πλάτους, καὶ ὀλίγον μακρότερον ἀπὸ τὴν χεῖρα ἑνὸς ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον ἦτο κρεμασμένον ἔξω ἀπὸ τὸ ὑέλωμα τοῦ παραθύρου.

Τὸ σανιδάκι τοῦτο τὸ εἶχεν ἰδεῖ πολλάκις ὁ Πausανίας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐρωτήσῃ εἰς τί ἐχρησίμευεν.

Ὁ πάππος μισοάνοιξε τὸ παράθυρον διὰ τοῦ ὁποῖου ἐμβήκε ψυχρὸν ρεῦμα ἀέρος, τὸ ὁποῖον ἀπέδειξε ὅτι πραγματικῶς ἦτο ψῦχος ἔξω, ἔχωσε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ ζῖουγμα καὶ ἐξεκρέμασε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος σανιδάκι.

Τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Πausανίαν νὰ τὸ ἐξετάσῃ.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ σανιδίου ἦτο προσηλωμένον μακρὸς καὶ στενὸς ὑάλινος σωλήν, εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ὁποῖου ἐφαίνετο ὑγρὸν τι ἔχον τὸ χροῖμα τοῦ ἀργύρου.

Κατὰ τὸ μήκος τοῦ σωλήνος ἦσαν χαραγμέναι μικραὶ μαῦραι γραμμαὶ.

Πολλοὶ ἐξ ὑμῶν βεβαίως ἐνόησατε ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης ὅτι πρόκειται περὶ θερμομέτρου.

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον βλέπετε εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ σωλήνος εἶπεν ὁ πάππος πρὸς τὸν Πausανίαν, εἶνε ὑδράργυρος.

Ὁ ὑδράργυρος εἶνε μέταλλον ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ συστέλλεται δηλαδὴ νὰ συμμαζεύεται εἰς τὸ ψῦχος καὶ νὰ διαστέλλεται δηλαδὴ νὰ ἐξαπλώνεται εἰς τὴν θερμότητα.

Ὅθεν ἀπὸ τὸν πολλὸν ἢ ὀλίγον τόπον τὸν ὁποῖον καταλαμβάνει ἐντὸς τοῦ σωλήνος, δύναμεθα νὰ μετρήσωμεν τοὺς βαθμοὺς τῆς θερμοκρασίας τὸσον ἀκριβῶς ὅσον μετροῦμεν τὸν χρόνον μετὰ τὸ ὥρολόγιον.

Ἐὰ εὐχαριστήσο ἀν ἐμάνθανες κατὰ ποῖον τρόπον κατασκευάζονται τὰ θερμομέτρα;

— Ὡ! πολὺ, παππού.

— Ἄκουσε λοιπόν. Ἐντὸς ἑνὸς ὑαλίνου σωλήνος θέτομεν ποσότητά τινα ὑδραργύρου ἢ καὶ

οἰνοπνεύματος, διότι καὶ τὸ οἰνοπνεῦμα, ὅπως ὁ ὑδράργυρος συστέλλεται εἰς τὸ ψῦχος καὶ διαστέλλεται εἰς τὴν θερμότητα.

Ἐπειτα βυθίζομεν αὐτὸν ἐντὸς ἀγγείου, ἢ τὸ ὁποῖον εἶνε πλήρες ἀναλυομένου πάγου, καὶ σημειοῦμεν ἐν μηδενικὸν ἐπὶ τοῦ σωλήνος, εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἀνυψώθη τὸ περιεχόμενον ὑγρὸν. Ἐπειτα ζεσταίνομεν νερόν, μέχρις ὅτου ἀρχίσῃ νὰ βράξῃ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκθέτομεν τὸν σωλήνα εἰς τοὺς ἀτμούς τοὺς ὁποῖους παράγει τὸ ὕδωρ τοῦτο, καὶ σημειοῦμεν καὶ πάλιν τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐσταμάτησε τὸ ὑγρὸν. Διατροῦμεν εἰς ἑκατὸν ἴσα μέρη τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο σημείων ἑκαστον τῶν ἑκατῶν τούτων μερῶν εἶνε εἰς βαθμὸς.

Μετροῦμεν ἀκριβῶς τοὺς βαθμοὺς τούτους, καὶ χαραττομεν κάτω ἀπὸ τὸ μηδενικὸν σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἀπέχουν ἀπ' ἀλλήλων ὅσον καὶ τὰ ἄλλα ἑκατὸν.

Εἶνε οἱ βαθμοὶ τοῦ ψύχους οὗτοι ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ εἶνε οἱ βαθμοὶ τῆς θερμότητος.

Ἐν αὐτῷ ὁ πάππος ὠμίλει, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πausανίου ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ θερμομέτρου.

— Παρατήρησε, παπούλη, πῶς ὁ ὑδράργυρος ἀνέβη εἰς τὸν σωλήνα· κύττα ἔφθασεν εἰς τὸ 10.

— Δὲν ἐννοεῖς διατί;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐννοῶ.

Διότι ἐδῶ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον εἶνε περισσότερα ζέστη παρὰ ἔξω.

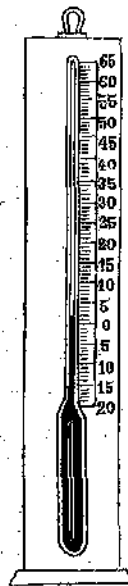
— Καλὰ. Τώρα βάλε τὴν παλάμην σου ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ σωλήνος ὅπου εἶνε ὁ ὑδράργυρος.

Τὸ παιδίον ἔκαμεν ὅτι τῷ εἶπεν ὁ πάππος του.

Ὡ! ἀνέκραξε, κύττα πῶς τρέχει, πῶς ἀναβαίνει, ἀναβαίνει... 10, 12, 15 βαθμοὶ.

— Ἐννοεῖς τέρα διατί σὲ εἶπα πρὸ ὀλίγου, βλέπων τὸ θερμομέτρον νὰ δεικνύῃ 5 βαθμούς, ἀνω τοῦ 0, ὅτι ἔπρεπε νὰ φορέσης χονδρὸν ἐπαυφόρι;

— Ὡ! πολὺ καλὰ, τὸ ἐννοῶ. Ὁ ὑδράργυρος πού εἶνε ἐκεῖ μέσα φοβεῖται πολὺ τὸ κρύο· ζαρώνει ὅταν εἶνε κρύο· ὅταν εἶνε ζέστη ζαπλώνεται.

Εὐχαριστῶ, παπούλη, γι' αὐτὸ ποῦ μ' ἔμαθες σήμεραν. Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ.

Καὶ ὁ Παισιανίας ἀφοῦ ἐφίλησε τὸν πάππον

τοῦ ἔτρεξε καὶ ἐφόρεσε τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ

Κιτρινόφτερο πουλί
Καναρίνι ζηλεμένο
Σὲ κλουδάκ' εἶνε κλεισμένο
Καὶ γλυκολαλεῖ.

Ἄπ' τὰ πτάμια τὰ κλειστά
Τὰ σπουργίτια τ' ἀντικρίζουν
Καὶ κρυφὰ τὸ μακαρίζουν
Ποῦνε στὰ ζαστά.

Τέλειωσ' ἡ καλοκαιριά
Κι' ἂν δὲν ἦθ' ἀκόμη χιόνι
Τὰ φτωχὰ πουλιὰ παγώνει
Φύσημα βαρριά.

Τὶ καλότυχο εἶν' αὐτὸ
Ποῦ κλεισμένο στὸ κλουδί του
Μὲ τὸ ἔτοιμο φαγὶ του
Γίνεταί θρεφτό.

Ἦ παιδιὰ τύχης χρυσῆς
Ποῦ ζωὴ, χαρὰ σὰς δίνει!
Τὸ γλυκὸ τὸ καναρίνι
Μοιάζετε καὶ σεῖς.

Μὰ σπουργίτια ταπεινά
Ποῦ κρούουν καὶ πεινοῦνε
Ἀζημοσύνη σὰς ζητοῦνε
Τόσα ὄφρανα!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΥ

(Μετέφρασις τοῦ ἐν τῇ φυλλαδίῳ τοῦ ἀγαθότου γαλλικοῦ διηγηματίου)

Ἦξούρετε νὰ κάμητε τὸ κουνεῖλι ἐπὶ τοῦ τοίχου;

Ὅχι; Λαίπτον ἰδέτε τὴν Μαγδαληνὴν, ἡ Λιλὴν, ὅπως τὴν ὀνομάζει ἡ μήτηρ της.

Ἰδέτε πῶς διευθετεῖ τοὺς δακτύλους της· διευθετήσατε ὁμοίως καὶ τοὺς ἰδικούς σας καὶ θὰ κάμετε καὶ σεῖς τὸ κουνεῖλι ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Βλέπετε καλῶς πῶς εἶνε τεθεμεμένη ἡ δεξιὰ χεὶρ· ἡ ἀριστερὰ χεὶρ εἶνε κάτωθι· καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτῆς τῆς χειρὸς σχηματίζουσι τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας τοῦ μικροῦ ζώου.

Ἰδέτε, ἰδέτε τὸ μικρὸν κουνεῖλι, πῶς τρέχει· πῶς οἱ μικροὶ πόδες του κινουῦνται.

Ὁ Δεδές, ὁ μικρὸς ἀδελφὸς τῆς Λιλῆς, πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Ἡ Λιλὴ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη διότι τὸν διασκεδάζει· φαίνεται ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Τρέχε, τρέχε πάντοτε μικρὸ κουνεῖλι, ἄλλως ὁ σκύλος θὰ σὲ πιάσῃ.

Μποῦμ! μποῦμ! ὁ κυνηγὸς ἔρριψε δύο τσουφεαῖς. Τὸ κουνεῖλι ὀρθώνει τὰ ὠτά του.

Μὴ ἐσκοτώθῃ τὸ μικρὸ κουνεῖλι!

Ἄ μάλιστα! τῶσον κούτον δὲν εἶνε! ἀπεναντίας τρέχει ὠραιότατα.

Καὶ ὁ Δεδές γελά, καὶ ἡ Λιλὴ εἶνε εὐχαριστημένη, καὶ διασκεδάζουν καὶ οἱ δύο ὡς καλὸς μικρὸς ἀδελφὸς καὶ καλὴ μικρὰ ἀδελφή.

ΝΕΟΣ ΘΗΣΕΥΣ ΕΤΩΝ 12

Καλῶς μετέφρασαν τὸ ἄνω διηγηματίον καὶ οἱ ἐπόμενοι:

Αἰκατερίνη Σεβαστοπούλου.—Μαρίκα Σιδίνη.—Ἄπτερος Νίκη.—Ἀγροδιατὸς Ἀηδών.—Κόμης Μόντε-Χρῖστος.—Μικρὰ Δούκισσα.—Σμαργάντα Πετροπούλου.—Συμεὼν Π. Ραζῆς.—Μέγας Ἀλέξανδρος.—Ἰαν.—Ἀμαρόνθη.—Ἀσπασία Σ. Ζόγουρα.—Κοραῆς.—Ἀνοικίς.—Α. Γ. Καφαμπέλης.—Ὀνώριος Βοττάρας.—Μικρὸς Καπουκῖνος.—Κίρκη.—Κ. Γ. Μιτυληναῖος.—Εὐγενία Σκόλα.—Ροδόχρους Μηλέα.—Ἀπόλλων ὁ Μουσηγέτης.—Μοριμ.—Ὀλγα Ν. Φοντάνα.—Φωτοδόλος Ἀστὴρ.—Περικλῆς Π. Καλλιδόπουλος.—Ἀγγελικὴ Σαρδέλλη.—Ἀγλαΐα Χ. Καλαϊσάκη.—Φατινίτσα.—Ἑλένη Α. Ρούσου.—Δεσδεμῖνα.—Ζεφύριος Αὔρα.—Μικρὰ Ἐλαφος.—Γ. Ε. Φακίρης.—Στέφανος Ι. Λεονοῖδης.—Ἀπόστολος Ε. Μιχαλόπουλος.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΠΛΑΓΓΟΝΟΣ

— Ἐλα, κυρία Πλαγγών, ἔλα νὰ σοῦ νίψω τὸ πρόσωπόν σου, ἔλεγεν ἡ Ἀνθοῦλα πρὸς τὴν κοῦκλάν της, τὴν ὅποιαν ἐκράτει ὀρθὴν ἐπὶ μιᾶς καθέκλας. Στάσου δὰ καλὰ; τί; καταιδίαις τὰ μοῦτρά σου; σοῦ φαίνεται κρῦο τὸ νερό; Ἐλα καὶ μὴ μοῦ κάνῃς τὴν πολὺ χαιδεμένην.

— Σὺ εἶσαι χαιδεμένην, μητερίτσα μου, ἀπήντησεν ἡ κοῦκλα. Θαρρεῖς καὶ δὲν ἤξεύρω ὅτι εἶσαι ὄλο μουρμουῖρα κάθε πρωὶ ὅταν πλύνης τὸ πρόσωπόν σου, καὶ ὅτι ἂν δὲν σ' ἐπρόσεχε ἡ ἰδική σου ἡ μητέρα, οὔτε τὴν ἄκρα τῆς μῦτης σου δὲν θὰ ἐκαθάριζες.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἴδική σου δουλειά. Εἶσαι πολὺ αἰθάδης. Στάσου καὶ κύττα με. Ἐλα, στάσου ἴσα καὶ μὴ γέρνης τὸ κεφάλι σου γιὰτι διαφορετικὰ θὰ γείνης καμποῦρα.

— Κιάνω ἔπως καὶ σὺ προχθές; ἤκουσα μὲ τὰ ἴδια μου τ' αὐτὰ τὴν μαμά σου νὰ σοῦ λέγῃ. «Στάσου δὰ καλὰ, Ἀνθοῦλα, γιὰτι σκύπτεις τόσο πολὺ ὅταν πλένης; θὰ γείνης καμποῦρα.»

— Ἡ γλώσσά σου κῆδει σάν ψαλίδι, σήμερα, κυρία.

— Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς σοῦ εἶπε καὶ ἡ μαμά σου, μαμά Ἀνθοῦλα.

— Ἐλα, σθάνει πειά, σιώπα καὶ κάθου φρόνιμα! ἔλα νὰ χορεύσωμεν τόρα.

— Δὲν εἶνε ὥρα διὰ χορὸν τόρα. Τὸν ἀγαπῶ ἐγὼ τὸν χορὸν, ἀλλὰ ἤκουσα τὴν μαμά σου νὰ σοῦ λέγῃ προχθές ὅτι πρὶν νὰ διασκεδάσῃ κανεὶς πρέπει νὰ ἐργασθῇ, καὶ σὺ δὲν ἐσκούπι-σες ἀκόμη τὸ δωμάτιον, οὔτε ἐτοίμασες τὴν σούπα, ὅπως ἔπρεπε νὰ κάμης.

Τί παράξενη κοῦκλα αἱ;

Δὲν εἰξεύρω ποῖαν ἰδέαν ἔχει περὶ αὐτῆς ἡ Ἀνθοῦλα· ἀλλ' εἰξεύρω ὅτι λαμβάνει τὸ σάρωθρον καὶ σαρώνει τὴν οἰκίαν ὅπως τῇ παρήγγειλεν ἡ μήτηρ της καὶ ὅπως τὴν συνεβούλευσεν ἡ Πλαγγών.

Σκουπίζει τὴν τράπεζαν, διευθετεῖ τὰς καθέκλας, τὰ διορθώνει ὅλα ὡσάν καλὴ οἰκοκυρά.

Ἡ οἰκία εἶνε πολὺ πολὺ καθαρά τόρα καὶ δὲν φαίνεται ἀσχημὴ ὅπως εἶνε ὅταν εἶνε ἀκάθαρτη.

Ἐπειτα ἡ Ἀνθοῦλα κόπτει τὰ κολοκυθάκια καὶ ταῖς τοματάς, καὶ τὰ βάζει εἰς τὴν χύτραν

μαζή με το κρέας το όποιον τη άφηκεν ή μή-
τηρ της διά να κάμη το φαγητόν.

Γεμίζει την χύτραν νερόν και την θέτει επί
του πυρός.

Δέν λησμονεί τίποτε ούτε το άλας.

Όταν ή μήτηρ της θά έπιστρέφη από το
έργον της θά εύρη το φαγητόν έτοιμον, και την
τράπεζαν στρωμένην· θά την επαινέση την Άγ-
ούλιν διότι ήνε καλόν κοράσιον και θά την
φιλήση.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κανδουλανάπτης τις, ό όποιος σημαίνει και τον
κώδωνα της εκκλησίας, και ό όποιος ετοιμάζεται
να γείνη άναγνώστης, περιπατεί εις τόν δρόμον, έν ώ
δπισθέν του έξεργωμένη από τον ακουρόν του, κρέμα-
ται μακριά κλεισί.

Μικρά τις κόρη, ή όποια είδεν αυτόν πολλάκις να
κρούη τον κώδωνα της εκκλησίας, λέγει προς την μη-
τέρα της δεικνύουσα την πλευρίδα του κανδουλανάπτου.
— Μαμά, θά σημάγυ άν τραθήσω;

*Εστάλη υπό του Σπινθήρος.

Ή άκαετία Άρτεμισία παρατηρεί διαφόρους κού-
κλας έντος ενός έμπορικου. Ή μήτηρ τη δεικνύει την
ωραϊότεραν από άλας.

— Την θέλεις αυτήν; την έρωτώ.

— Ψί όχι! άποκρίνεται ή Άρτεμισία.

— Καί διατί, παρακαλώ;

Και όμως ποιός έχειεν αίτια να την επαινέση
ή μήτηρ της και να την φιλήση;

Ή κοούκλά της, ή Πλαγγών.

Είμαι βεβαία ότι, άν και σείς έμιλήητε με
την κοούκλάν σας, και άν και σείς είμπορήτε
να καταλαμβάνετε τί σας λέγει, θά σας διδη-
τόσον· ώραιάς συμβουλάς, όπως και εις την
Άνουόλιν.

(Μετάρρασις)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

— Είνε παρά πολύ εύμορφη, γιά μένα.
— Και τί μ' αυτό;
— Έγώ θέλω να είμαι ή μαμά της κούκλας μου,
και όχι υπηρέτρια της.

*Εστάλη υπό του Κορυδαλού.

Ή μικρός Σσαύρος είχε τραλλός από την χαράν του
διότι ό εξάδελφός του θά υπάγη εις το σχολείον.
— Ευχαριστείται λοιπόν πολύ πού θάρη και ό Νί-
κος εις το σχολείον; τον έρωτώ ό θεός του.

— Ναι, πολύ, άποκρίνεται ό Σσαύρος.
— Γιατί θά μάθη γράμματα, και θά γείνη καλό
παιδί, αϊ;
— Ω, όχι! γιατί τόρα πλεία δέν θά τον βλέπω να
παίζη έξω και να μωβρξεται έμένα να σκάσω μέσα
εις το σχολείον!

*Εστάλη υπό του Κορυδαλού.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

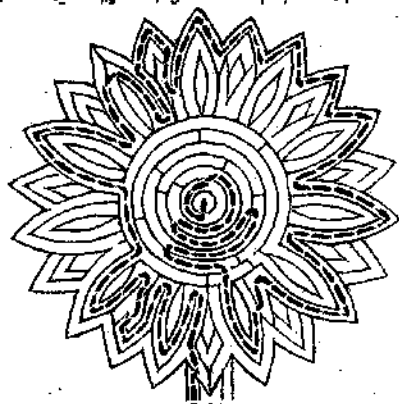
Πολύ λυπείται ή « Διάπλασις » ότι και πάλιν δέν
τη έμεινε χάρος διά ν' άπαντήσει εις τόσας τρυφερές
και φιλοφρονητικές επιστολάς. Είς το προσεχές όμως
φυλλάδιον θά έχωσιν όλοι την άπάντησίν των· και από
του νέου έτους· ήθε με ύπάρχη περισσότερο χάρος,
ένεκα της προσθήκης του εξωφύλλου, θά σας λέγη
πολλά, πάρα πολλά και ώραία ώστε να εύχαριστή-
σε όλοι άνεκαίρως από την άλληλογραφίαν της. Σή-
μερον άλλως λέξεις σας λέγει μόνον βιαστικά, βια-
στικά. Βλέπετε την εικόνα της σελίδος 174; Αϊ, λοι-
πόν, όπως αυτοί οι μικροί έπήγαν να τρελλαθούν από
την χαράν των, άμα είδον ότι θά εκθίδεται και ή
« Βιβλιοθήκη » — ή προς τα δεξιά μέγιστα μικρά κόρη
έλιποθύμηση από την χαράν της — ούτω και ή « Διά-
πλασις » πηδών από την χαράν της καθ' ήμέραν· άκούε-

τε; καθ' ήμέραν! διότι καθ' ήμέραν λαμβάνει πλήθος
έπιστολών και βλέπει με ποιόν ένθουσιασμόν υπεδέ-
χθησαν όλοι άνεκαίρως την άγγελίαν περί της ενδό-
σεως της « Βιβλιοθήκης » και περί των τροποποιήσεων
τάς όποιες θά έπιφέρη εις το φύλλον της. Προμηγύε-
ται μεγίστη αύξησις του αριθμού των φίλων της και
φαντασθήτε πλέον με πόσην χαράν ύπολογίζει ότι έίνε
πολύ πιθανόν να γίνουν τόσκι πολλοί οι φίλοι της ώστε
να τους έπισκέπτεται διά μέν του μηνός αυτή ή ίδια
με το τριανταφυλλί φορηματάκι της — το εξωφύλλον
δηλαδή — και άπαξ διά του αντιπροσώπου της, της
« Βιβλιοθήκης ». Άχ, και να καταρωότο! Τί ώραία θά
ήτο! Φαντασθήτε ότι με αυτόν τον τρόπον θά σας έπε-
σκέπτετο τρεις φορές τόν μήνα.

Λοιπόν, περισσότερα εις το προσεχές φύλλον.

ΑΥΞΕΙΣ

Τόν έν τοις φυλλάδις Σεπτεμβρίου και Οκτωβρίου.
128. Τό να κατοματχειρίζεται τις τους υπηρέτας
του δέν είναι ενδειξις εύγενείας και καλής ανατροφής.
— **129.** Άναιγόνη (άντι, γόνυ). — **130.** Τάφρος (Τ, φός).
— **131.** Πρακλής (Ήρα, κλής). — **132.** Νείλος, Έλος.
— **133.** Τύργις. — **134.** Άγκών. — **135.** Ή μετοχή,
διότι ή αυτή γράφεται με το Α. — **136.** Διότι έχουν
μετρία. — **137.** Φύλλον χάρτου. — **138.** Ή λέξις
μετρία, ή όποια ένώ έχει έξι γράμματα αναγινώσκε-
ται με 3. — **139.** Από Κορινθίας της Ελλάδος, (από
κόρην βείας της Ελλάδος). — **140.** La lettre T.
— **141.** Ghou-leur. — **142.** Ό πλούτος και ή εύχλία
δέν είναι άπολύτως αναγκαία ίνα μορρωθή κάλλιστα ό
άνθρωπος, διότι τάς πλείστας και τάς σπουδαιότερας προς
την ανθρωπότητα υπηρέσας όφελωμεν εις άνθρωπου
γεννηθέντα· εν τή ένειά ή συνανατραφέντα μετ' αυτής.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 153.** Έλλιπσοσύμφωνον· α δ — ε ε — α — η —
δ — η — α — ο — ο — α — η η — α η — α η — α α —
— α — α — ε — ε — η — η.
- 154.** Συλλαβόγραφος. Τό πρώτόν μου είναι σύνδε-
σμος, τό δεύτερόν μου ζών, τό τρίτόν μου άρχαίου
φιλοσόφου όνομα.
- 155.** Συλλαβόγραφος. Τό πρώτόν μου είναι σύμ-
φωνον τό δεύτερόν μου πρόθεσις, τό τρίτον μου θηριον,
τό σύνολόν μου ήτο μέγας αυτοκράτωρ.
- 156.** Συλλαβόγραφος. Τό πρώτόν μου είναι γράμ-
μα, τό δεύτερόν μου γράμμα, τό τρίτον μου γράμμα
και τό σύνολόν μου γράμμα.
- 157.** Αεξιγραφός. Με κεφαλήν και με καιμυδ
ήμην θεός, άνευ αυτού είμαι ζών τετράποδον.
- 158.** Αεξιγραφός. Τάς δυνάμεις των στερούνται όσαι φθάνουν εις έμέ·
Τάχα μου άν λείψουν, θείαι μ' άπεδίδοντο τιμαι.
- 159.** Έρωτήσεις. Τί είναι έκείνο τό όποιον άν και
πάντοτε μάς παρακολουθή ποτέ δέν μάς φθάνει και
τό όποιον όσον και άν κυνηγήσωμεν δέν τό πιάνομεν;
- 160.** Λογοπαίγνιον. Τις διάσχυρίζεται ότι είναι
κόλις, ένώ είναι νόμισμα;
- 161.** Άπροσδόκητον. Τί πράγμα ούτε έγινε ποτέ
ούτε θά γίνη;
- 162.** Γρήγορ. MM. MM.
- 163.** Αεξιγραφός. Αία τους μανθάνοντας την γαλλικήν
Quelle est la lettre dont les couturières se ser-
vent le plus souvent?

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΤΩΝ
— Άθανασίου Αικατερίνη θ. — Ανατόλιου Σλήν θ. — Ανατόλιον Άσθη θ. — Αποστόλου Σμαρίθα Ι. θ. — Βασίλης Σαύρος Α. θ. —
Γεωργίου Έλις Α. θ. — Αρκαίου Γερόσμος Ι. θ. — Έρωτός θ. Σποσθής θ. — Θεοδόου Έκεί, και Σε. Π. θ. — Κυριακή Ιωάνη ΙΟ.
(Εόη:.) — Καλογερούλου Α. Ι. θ. — Νίγη θ. — Νολιάτου Έλκα. — Κουαής θ. — Κουη Χριστοφίς Τ. — Λαβρόνης της Κρήτης θ. —
Μαρούτης Άλι, θ. — Μάτς, Νατολίου Τ. — Μιλασηός Γερ. θ. — Μικρά Περιστέρα θ. — Μικρά Παναγιώτα Α. — Μουμυζόπουλος Α. θ. θ. —
— Μικρός Ευάγγελος Ι. — Παπαδόπουλος Γεώργιος θ. — Πάσσαρη Άλεξάνδρα θ. — Στάτος Νικόλαος θ. — Ψαφάντου Καλλιόπη και Μαρία θ.

ΤΟΜΟΙ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ » ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΕΤΩΝ

Πωλούνται πρὸς φράγ. 2,50 ἕκαστος — Ταχυδρομικῶς ἀποστέλλόμενος φράγ. 2,80.

ΑΠΟ ΤΗΣ 1^{ης} ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1883 ΘΑ ΕΚΔΙΔΗΤΑΙ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΜΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΥ

Ἔνεκα τῆς ὑπερτιμῆσεως τῶν πλείστων ἐκ τῶν δαπανῶν τῆς « Διαπλάσεως » συνετεῖα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου νομισματικῆς συστήματος ἐν τῷ Κράτει, καὶ ἔνεκα τῆς προσθήκης τοῦ χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου καὶ τῶν σπουδαιοτάτων μεταρρυθμίσεων καὶ βελτιώσεων αἵτινες θὰ ἐπενεχθῶσιν εἰς τὸ φύλλον ἀπὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1883

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1883

Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2,80 — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀργυρᾷ φράγκα 3,50.

Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἐτήσιαι καὶ προπληρωτέαι.

Εἰς τὸν ἐγγράφοντα 5 ἕως 10 συνδρομητὰς καὶ προπληρόντοτα τὰς συνδρομὰς αὐτῶν συγχρόνως δλας στέλλεται πρὸς αὐτὸν, ἢ πρὸς οἰκονομικὸν ἄλλον θελήσῃ, ἐν φύλλον τῆς « Διαπλάσεως » ἐπὶ ἑν ἔτος δωρεάν.

Ἀρίεται δ' ἐκπτώσις φρ. 20 ἐπὶ τοῖς 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν 10.

Ἐπιθεώριον περιέχον διηγήματα τοῦ διαστήματος Ἄνδρσεν, μεταφρασθέντα ὑπὸ Αἰμυλίου Εἰμαρμίνου, θὰ δωρηθῇ ἀποκλειστικῶς πρὸς μόνους τοὺς συνδρομητὰς τοῦ 1883 ὧσων ἢ συνδρομὴ διὰ τὸ ἔτος αὐτὸ θὰ ληφθῇ ἐν τῷ Γραφεῖω τῆς « Διαπλάσεως » μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου ἑ. ἑ.

ΑΡΧΕΤΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΥ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1883

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΔΥΟ ΤΟΜΟΙ ΘΑ ΕΚΔΟΘΩΣΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1883

Ἐκαστος τόμος θ' ἀποτελεσθῇ ἐκ 200 περίπου σελίδων μεγέθους τοῦ ἡμίσεος τῆς σελίδος τῆς « Διαπλάσεως ». Ἡ ἔκδοσις θὰ γίνηται κατὰ τεύχη, ὧν ἕκαστον ἐκ 32 σελίδων θὰ δημοσιεύηται τὴν 15^{ην} ἑκάστου μηνὸς καὶ θὰ διανέμηται εἰς τοὺς συνδρομητὰς. — Παιδικοὶ διάλογοι ὑπὸ Αἰμυλίου Εἰμαρμίνου θ' ἀποτελέσωσι τὸν Α' τόμον.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΤΟΜΩΝ

Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2,80 — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀργυρᾷ φράγκα 3,50

Διὰ τοὺς ἐγγραφομένους συγχρόνως εἰς τὴν « Διάπλασιν » καὶ τὴν « Βιβλιοθήκην » συνδρομὴ καὶ τῶν δύο ὁμοῦ:

Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 3. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀργυρᾷ φράγκα 3,80

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα καὶ δὲν γίνονται δεκαὶ συνδρομαὶ διὰ τὸν ἑνα μόνον τόμον τῆς « Βιβλιοθήκης ». — Οἱ περὶ δωρεᾶς καὶ ἐκπτώσεως ἔροι οἱ ἰσχύοντες διὰ τοὺς ἐγγράφοντας συνδρομητὰς τῆς « Διαπλάσεως » πλείονας τῶν 5 ἰσχύουσιν ἐπίσης καὶ διὰ τοὺς ἐγγράφοντας πλείονας τῶν 5 συνδρομητὰς τῆς « Βιβλιοθήκης ».

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ » Παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, οἴκῳ Βουλῆς καὶ Μουσῶν ἀριθ. 2, ἐν Ἀθήναις.